

divergerende. Jeg skal for mit Bedkommende oprigtig sige, at jeg med Hensyn til forskellige af de Toldsatser, som ere foreslaaede af det ærede Flertal, naar jeg skulde gaa ind paa Enkelthederne, meget godt kunde gaa med dertil, men jeg skal lige saa oprigtig sige, at der er andre Steder, hvor jeg ikke kunde gaa med dertil, men hvor jeg vilde foreslaa andre Nedsættelser, hvis der virkelig her forelaa Mulighed for at komme til et Enderesultat.

Men naar man ikke vil gjøre dette, er der kun en Ting tilbage, og i den Henseende vil jeg tillade mig at rette en Forespørgsel til den ærede Ordfører, nemlig den, som jeg berørte i Begyndelsen, om man ikke vil fæste denne Forordning bort, naar der kun blev Tale om en partiel Revision. Det er af Bigtighed for os at vide dette; thi naar vi have gjort vor Hensstilling i saa Henseende til den ærede Finansminister under Former, som ganske vist ikke kunne siges at være meget presserende, men kun som en Hensstilling, er det, fordi vi ikke virkelig ville stille en saadan Forordning til Finansministeren, hvis den skulde være aldeles frugtesløs, fordi det ærede Flertal ogsaa da vilde lægge Hindringer i Veien. Derfor stiller jeg det Spørgsmaal til den ærede Ordfører: Vilde det ærede Flertal, naar der kun blev Tale om en saadan partiel Revision og Forbedring af visse Satser, saa at Forhøielserne paa enkelte Punkter kunde dække Nedsættelserne paa andre Punkter, gaa med dertil og da slyde tilbage Forordningen om en absolut Nedsættelse. Derved vilde vi ganske vist ikke opnaa, hvad vi ellers maaste kunde blive enige om, store Nedsættelser paa gennemgribende Punkter og Forandringer med Hensyn til en Mængde Satser, men vi kunde dog opnaa Noget. Det ærede Flertals Ordfører angreb de skitsede Bemærkninger, under hvilke vi havde henstillet et saadant Krav om en mulig partiel Revision, ved at udtale, at han ikke troede, det var muligt, at man ad denne Vej kunde tilvejebringe Dækningsmidler udover et Par Millioner Kroner, og at man ikke paa den Maade havde kommet videre end til en Nedsættelse paa forskellige Steder, som kostede over 2 Millioner. Jeg har ikke undersøgt dette specielt, fordi det ikke har været vor Opgave at gaa nærmere ind derpaa, saalænge vi ikke vidste, om det virkelig var Noget, man kunde opnaa Tilslutning til. Men jeg vil gjerne indrømme den ærede Ordfører, at det kan være, at man ikke kunde komme til en større Forhøielse indenfor selve Toldomraadet paa visse Punkter end til en 2 à 3 Millioner Kr.,

og at man da paa den anden Side heller ikke kunde komme til en Nedsættelse af mere end 2 à 3 Millioner Kr. Men Herre Gud! Det var dog ogsaa Noget, der var værdt at tage med; det var dog en ikke ubetydelig Forbedring, om man kunde komme til en Nedsættelse paa saadanne Punkter, hvor alle Mennesker ere enige derom, enten af Produktionshensyn eller af Hensyn til urimelig Beskyttelse eller af Hensyn til, at det falder haardt for de enkelte Forbrugere, som man paa den Maade kunde lette for en Udgift. Det vilde altid være Noget, om vi paa den Maade lettede Børgerne for en 2 à 3 Millioner Kr. aarlig og saa lagde det over paa saadanne Satser, som maatte siges at være Luxusafgifter. Det var ganske vist ikke en total Toldrevision, det var ganske vist ikke det Formaal, som vi egentlig ønskede, men dog en saa betydelig Del deraf, at jeg ikke synes, det er berettiget ligesrem at fæste Brag derpaa. Jeg henseender derfor til den ærede Ordfører, om det ærede Flertal ikke vil gaa ind paa, at man af Hensyn til, at vi ikke kunne blive enige om Dæknningen, slyde den store Reform tilbage og slutte os sammen om den mindre. I saa Tilfælde skal jeg tillade mig at rette en alvorlig Opfordring til den ærede Finansminister om at forsøge sig i denne Retning. Men lige saa sikkert er det, at jeg ikke vil rette en saadan Opfordring til Ministeren, hvis Flertallet vil vedblive at indtage den Position, det gjør, og derved umuliggjør Alt. Thi at rette en Opfordring om at udføre et Arbejde, som dog vil blive frugtesløst, og som blot vilde hidse Lidensflaaberne op hos Forskjellige, der tro, at de paa en eller anden Maade ere interesserede i, at en Reform bliver gennemført, naar den dog ikke bliver gennemført, vil jeg ikke være med til. — Hvad nu Enkelthederne angaa i Flertallets Forslag, skal jeg ikke indlade mig dybere derpaa. Det opfordrer Situationen ikke til. Ja, jeg vil endog sige, at selv om jeg kunde vente, at der i den Henseende vilde blive ført en mere interessant Diskussion imellem os, end jeg antager, at der kan komme i Dag, vilde jeg dog ikke gjøre det, thi jeg anser det for høist uheldigt, om man vilde binde sig mere eller mindre, i alt Fald saa meget som enhver Udtalelse vilde gjøre, lige overfor et Forslag, som man dog veed, ikke vil blive til Noget. Jeg ønsker at beholde min Haand fri, indtil det Dieblil kommer, da man virkelig kan haabe, at et Toldlovsforslag kan søres ikke alene igennem dette Thing, men ogsaa igennem det andet og saae Regjeringens Sanction og derved blive ophøiet til Lov. Saa længe dertimod